

πόντος μοναστικοῦ βίου τὰς ἀρετὰς, τὴν ταπείνοφροσύνην, τὴν ἡπιότητα, τὴν ἐγκαρτέρησιν, τὴν λήθην τοῦ ἑγώ, τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἐγκοτμίων. Όλ' αὐτὰ τὰ ἄνθη, ἔλεγον, τῆς θρησκευτικῆς ἀπομονώσεως, ἐμπαράνθησαν διὰ παντὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀνεψύσαν τὰ ζωντανὰ φυτὰ τῆς ἀλαζονίας, τῆς ἀντιδράσεως, τοῦ φιλοκτήμονος πνεύματος, καὶ τοῦ ὄργασμοῦ πρὸς τὴν κατάκτησιν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Κ' ἑγώ αὐτὸς ἀπεδεχόμην ἐπὶ μακρὸν τὴν γνώμην ταύτην. — 'Αλλ' ὅχι αἱ ἀρχαῖαι αὗται ἀρεταὶ δὲν ἀπέθανον, καὶ ἀν κινδυνεύωσιν, ἡ ἐπιβρόη τῆς μουσικῆς ὥρκει νὰ τὰς σώσῃ. Διεσκέπτοντο ποτὲ ἐν Νεαπόλει πῶς νὰ ἐπιτύχωσι καλείτερον νυκτερινὸν φωτισμὸν ἀνευ δαπάνης τοῦ κοινοῦ θησαυροῦ. — «Πολλαπλασιάσατε τὰς Παραγίας»¹ εἶπεν ιερεὺς νοήμων παρεστώς ἐν τῇ διασκέψει. Ἐπίσης θὰ ἔλεγον κ' ἑγώ ἀκούων ὅτι θείωνται διὰ τὴν ἀφάνειαν τῶν ἀρχαίων ἀσκητικῶν ἀρετῶν. «Πολλαπλασιάσατε τὰς μυουσουργίας καὶ ἀφετε ὕστερον νὰ ἐνεργήσῃ ἡ ἐπιδρασις τῶν ἡχων.» Καὶ ἀναπολῶ μὲν τὴν γηραιὰν φράσιν τὴν πασιγνωστὸν ὅτι ἡ μυουσὴ ἀναρπάζει τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' αὐτῇ ἔκτελει ἄλλο τι μείζον. Διὰ τῶν ἐπιθυμιῶν ὅσκς τῷ διεγείρει καθίστησι δι' αὐτὸν βαθμηδὸν ὅλας τὰς ἡδονὰς ἀνουσίους, διὰ δὲ τῶν ρεμβασμῶν δι' ὄσων τὸν μεθύσκει τῷ καταδεικνύει μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐλεεινὴν πᾶσαν πραγματικότητα. Μετατοπίζει καὶ ψέρει ὀπισθοδρομικῶς καὶ ἀδιακόπως τὸ ἵνδαλμα τοῦ ἀνθρώπου· αὐξάνει ἐπ' ἄπειρον τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ψυχῆς, ὥστε ἡ εὔτυχία καθίσταται δι' αὐτὴν ἀνεφικτος ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἐγκισμίου ὑπάρξεως. Ή δὲ μόνη εὐτυχία θὰ ἦτον ἡ ἀπόλαυσις ἡ κατάκτησις τοῦ ὄντος ἢ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ ἐδύνατο νὰ διατηρῇ αἰώνιως τὴν ψυχὴν ἐν τῇ στιγμαίᾳ μέθη τῆς ἡδυπαθείας, δι' ἣς περᾶ ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἀγομένη· ἀλλὰ τὸ ὄν τοῦτο καὶ τὸ ἀντικείμενον δὲν εὑρίσκονται. Διότι οὐδὲν ἐπίγειον δύιαται νὰ χορηγήσῃ οὔτε τὸ σύνολον τῆς τοιαύτης εὐτυχίας, οὔτε κανὸν ὀλόκληρον τὸ μέτρον τῆς βασάνου. Οὕτε ἡ χαρὰ ἡμῶν εἶναι ποτὲ τοσοῦτον μεθυστικὴ, οὐδὲ τὸ ἄλγος τοσοῦτον δριμὺ ὥστε νὰ συγκριθῶσι μετὰ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἄλγους τοῦ ρεμβασμοῦ· καὶ λοιπὸν ἀπελπιζόμενοι νὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς, οὐδ' ἔχομεν κανὸν τὴν παραγγορὰν ὅτι πάσχομεν ἰσχυρῶς·

Κατὰ τὴν ἀδηίαστην ταύτην παντὸς πράγματος, κατὰ τὴν βεβαίωσιν ὅτι οὐδὲν ἴσχυει νὰ πραγματώσῃ

τὸ ἴδαινικὸν ἀγαθὸν τῆς μουσικῆς ἐπικλήσεως, τῆς προαισθήσεως, ἢ τοῦ πόθου, ὃ ἀνθρωπος ἀναμαθάνει ἀνευ συνειδήσεως, διὰ μεθύδου τινὸς ἀμέσου, τὰς ἀσκητικὰς ἀρετὰς, τὴν λήθην ἑαυτοῦ, τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὰ ἐγκόσμια, τὴν ἀμεριμνοτύνην πρὸς τὴν εἰμαρμένην ἥτις τὸν ἀναμένει, ἢ τῆς δυστυχίας ἥτις τὸν ἐνεδρεύει. Ὁποία τις ἀστραπὴ καὶ ἀν διαπεράση τὴν ψυχὴν του θὰ εἰπῃ· «Διέθλεψα εὐδαιμονίαν ὑψηλοτέραν ἐν ταῖς μελωδίαις τοῦ Ροσσίνη.» Όποια τις γλυκύτης καὶ ἀν τὸν μεθύση, θὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ὑσθάνθη ἐτι μείζονα εἰς τὰς μελωδίας τοῦ Μοζάρ· ὅποιας ὁδύνας καὶ ἀν ὑποστῆ, θὰ εἰπῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι οὐδὲν αὗται λογίζονται πρὸς τὰς ὁδύνας ὅπου τὸν ἄγουσιν αἱ ἀρμονίαι τοῦ Βεθόβεν.

(“Επεται συνέχεια).

EMILE MONTEGUT.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΕΡΝΑΝΗΣ.

(Μετάφρασις Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ.)

Ο 'Ρουΐ Σιλέας, δέ γέρων θεῖος καὶ μνηστήρ τῆς Δένας Σόλας, εῦρε μίαν ἡμέραν τὴν μνηστήρ του μετὰ τοῦ Ἐρνάνη καὶ τοῦ Βασιλέως Καρόλου, θστις ἐπίσης τὴν ἡγάπε, καὶ ἀγανακτήσας εἴης μεμφθῇ αὐτὴν τιτρῶς διὰ τὴν ἀπιστίαν της. Εἰς τὴν κατωτέρω σκηνὴν παρίσταται κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του μετανῶν διὰ τὴν παραφράγ του ἐκείνην καὶ δικαιολογούμενος περιπαθῶς ἐνώπιον τῆς γυναικῆς, ἥτις σκέπτεται ἐναγωνίας τὸν Ἐρνάνην, καταδιωκόμενον ὑπὸ τοῦ Καρόλου, μονάρχου ἄμα καὶ ἀντιζήλου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, ΔΟΝ 'ΡΟΥΪ ΣΙΛΒΑΣ.

'ΡΟΥΓΙ ΣΙΛΒΑΣ.

"Α, μετ' δλίγον! σήμερον! θὰ γίνης τελευταῖον 'Η δύσκισσά μου' θεῖός σου δὲν θὰ καλούμαι πλένι! Πλὴν σ' ἔσφαλα, καὶ εἶδα χθὲς ἐν ἄκρῃ συναισθήσει Τὸ μέτωπόν σου νὰ φλεγθῇ καὶ παρειὰ νὰ σένση. Σὲ ὑποπτεύθην καὶ ἔσπευσα, πρὶν λέξιν σου ἀκούσω, Εἰς σὲ νὰ σφάλω καὶ εἰς σὲ, πορθένε, νὰ προσκρόνω. Πῶς τὰ φαινόμενα πλανοῦν καὶ ἐμπνέουν ὑπονοίας! Ναί, καὶ ἀν εἶδα μετὰ σοῦ τὸν δύω νεανίτας, Νὰ μήν πιστεύσω ἐπρεπε τὴν δύνη τὴν ἴδιαν. Πλὴν τί ζητεῖς ἀπὸ λευκήν, ὡς τέχνην, ἡλικίαν!"

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Συγνὰ μοῦ δικαιονέσθε, πλὴν τίς σᾶς ἔνειδίζει;

'ΡΟΥΓΙ ΣΙΛΒΑΣ.

"Ἐγὼ καὶ μόνος· ἐπρεπεν δὲ σιλέας νὰ γνωρίζῃ Πῶς δὲν ἐκκλίνουν τὰ σεμνὰ τῆς Δένας Σόλας ἥθη, Κ' ἔχει τὸ αἷμα καθαρὸν εἰς 'Ισπανίδος στήθη.

1. Τὰ παρόδια ἀγάλματα τῆς θεοτόκου.

Σ. Μ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ναι, εἶναι, εἶναι καθηρὸν καὶ θὰ φανῆ, πιστεύω,
Πολὺ ταχέως.

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

"Ακουσε' μὲ πάθος σὲ λατρεύω,
Πλὴν εἴμαι γέρων· ἐμαυτὸν κρατῶ μὲ δυσκολίαν.
Εἴμαι ζηλότυπος, κακός· ήξερεις τὴν αἰτίαν;
Τὸ γῆρας εἶν' ἡ ἀφορμή· τὸ κάλλος, ἡ μαγεία,
Ἡ δρόσος ἔλλων, δι' ἡμᾶς θανάτου ὄγωνία.
Φθονεῖς τοὺς ἔλλους, διὰ σὲ συστέλλεσαι, λυπεῖσαι...
"Ω γέλως! ἀπὸ ἔρωτα χωλὸν ἀκολουθεῖσαι,
Κ' ἐνῷ μὲ νέκταρ σὲ μεθῆ καὶ περετὸν ἀκόμα,
Ανανεύεις τὴν ψυχὴν καὶ λησμονεῖς τὸ σῶμα!
"Αν τύχῃ νεαρὸς βοσκός εἰς βίσσα λειμῶνος,
Ἐκεῖνος ψάλλων νὰ περνᾷ, ἐγὼ διεμβάζων μόνος,
Αὐτὸς εἰς δάσην εὔσομα, ἐγὼ εἰς ἑρμηλίας,
Ω φρυγίᾳ μου, ἐκφωνῶ, μ' ἐπάλξεις αἰώνιας,
Ω πίργοι μου, πῶς ἥθελα προθύμως σᾶς μοιράσσει,
Πῶς τοὺς ἀγρούς μου ἔδωξ καὶ τὰ πυκνά μου δίση,
Τ' ἀπέραντά μου ποίμνια καὶ τὰ βοσκήματά μου,
Τοὺς τίτλους, τὰ ἐρείπια, τ' ἀρχαῖαν δύνομά μου,
Καὶ ὅλους τοὺς προγόνους μου ποῦ μὲ προσμένουν πλέον,
Διὰ τὴν νέαν του σκηνῆν, τὸ μέτωπον τὸ νέον!
Μὲ μαύρην κόμην, χύνει φῶς τὸ βλέμμα του μαγείας,
Καὶ ἀν τὸν ἴδης, θὰ εἰπῆς «αὐτὸς ὁ γενίας!»
Θὰ στρέψῃς τύτε, γέρωντα θὰ μὲ εὔριξ, ὅχι νέον,
Καὶ Σίλβας, ἀνά λέγωματ, αὐτὸ δὲν φθάνει πλέον!
Ἴδε ὄπόστον σ' ἀγαπῶ καὶ ποίας θλίψεις πίνω!
Τὸ πᾶν, πλὴν νέος καθίως σὺ καὶ διὰ σὲ νὰ γίνω...
Τὶ λέγω; Μ' ἀνθηρὸν ἐγὼ νεότητα καὶ σχῆμα,
Οποῦ σ' ἀφίν' ὀπίσω μου καὶ σπεέδω πρὸς τὸ μνῆμα!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τίς οἶδεν;

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

Οἱ φιδροὶ αὐτοὶ καὶ ἀλλαζόνες νέοι
Ἄγαπτην ἀν ὑπόσχωνται, ἀγάπτη δὲν τοὺς καίει.
Ἄς δώσῃ πιστίν εἰς αὐτοὺς ἀπλοϊκή τις νέα·
Ἐκείνη θήσκει καὶ γλοσσοῦ. Εἶναι πτηνὰ ώρτεῖα,
Μὲ γραφικὴν τὴν πτέρυγα, γλυκὺν τὸ λάλημα των,
Πλὴν καὶ ὁ ἔρως των περνᾷ μαζῇ μὲ τὰ πτερά των.
Οἱ γέροντες, μ' ἀδύνατον κελάδημα καὶ χρῶμα,
Ἐχουν τὴν πτέρυγα πιστή καὶ ἀγαπῶν ἀκόμα.
Εἶναι βαρὺ τὸ βήμα μας, ἡ ὀρασίας ἀμβλεῖα,
Ρυτίδωμέν' ἡ ὄψις μας, ἀλλ' ὅχι κ' ἡ καρδία.
Φεῦ! ὅταν γέρων ἀγαπᾷ, λυπήσου τον καὶ πόνει.
Εἶναι καρδία νεαρὰ καὶ πάντας αἰματόνει.
Δὲν εἶναι, ὅχι, ἄθυρμα τὸ ἑδικόν μου πάθος
Ποῦ στήλει καὶ συντρίβεται· εἶν' αἰσθημα μὲ βάθος,
Στερβόν, ἀκμάτον, φιλικόν, φιλόστοργον συγγρόνως,
Καὶ δρόνιον ὡς ὁ βαρὺς φεούδηκός μου θρόνος!
Ἴδον ὄπόστον σ' ἀγαπῶ, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα
Πολυειδῶς· ως τῆς αὐγῆς τὸ ὑποτρέμον ὄμμα,
Ως τ' ἀνθητὴ τὰ γλυκύπνωα, ως τ' ὑπάρχον αἰθρίαν!
Ἐστὶ γὰ βλέπω, τὴν ἀρέτην τοῦ βήματος μαγείαν,
Τὴν φλόγα τῶν δυμάτων σου, τὴν δρόσον τῆς μορφῆς σου,
Γελῶ καὶ κλείω ἔνδον μου ἐκστάσεις παραδείσου!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Θεέ!

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

Πρὸς τούτοις, πιστεύεις, εἶν' ἀληθῆς ὀρειζόν,
Οπότε σύνεις δὲ θυητός καὶ σύνεις καταξέβων,

'Οπότε εἰς τὸν τάφον του προσκρύονται κάθε βῆμα·
Γυνὴ τις, ἄγγελος ἀγνός, περιστερὸς τὸ σχῆμα,
Ἐπάνωθεν του ν' ἄγρη πνῆ καὶ νὰ περιλαμβάνῃ
Πρεσβύτην διτοις διναται ἐν μόνον, ν' ἀποθάνῃ!
Εἶν' ἔργον ὅλως ἱερὸν, εἰν' ἔργον εὐλογίας
Ἡ ἔξοχος προσπάθεια ἡρωϊκῆς καρδίας,
Ἡ τις πλανῆ τὸν θνήσκοντα, ἐνῷ τὸ φῶς του διει,
Καὶ, δίχως ἵσως ν' ἀγαπᾷ, πῶς ἀγαπᾷ δεικνύει.
Ω σὺ τοιοῦτος ἄγγελος μὲ γυναικός καρδίαν,
Θὰ μοῦ φαιδρύνης τὴν ψυχὴν τὴν ἔρημον καὶ κρύων,
Καὶ θὰ σηκωστεῖς δι' ἐμὲ τὸ ημισε τοῦ γρόνου,
Θυγάτηρ ἀπὸ σεβασμὸν καὶ ἀδελφὴ ἐκ πόνου!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Νὰ σᾶς προλάβω δύναμαι καὶ νὰ σθεσθῶ ἐν πρώτοις.
Δὲν εἶναι μέτρον τῆς ζωῆς, ἡ θιλιερὴ νεότης,
Συγχαὶ πάνη δι, τι εὔσομον ἐπὶ τῆς γῆς ἐκπνέει,
Βραδυπόροιν οἱ γέροντες, εἶναι ταχεῖς οἱ νέοι,
Καὶ κλείει τις εἰς τὴν ζωὴν γοργὰ τὰ βλέφαρά του,
Ως κλείει τάφον ἀνοικτὸν ἡ πέτρη τοῦ θανάτου!

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

'Οποῖοι λέγοι ζοφεροί! θὰ σ' ἐπιπλήξω τῷρα,
Παιδίον! εἶναι θλίψεως ἡ εὐτυχίας ὅρα;
Ἄλλα τῷ δύνται, ἡ εὐτυχής στιγμὴ ἐνῷ σημαίνει,
Ἀκόμη διὰ τὸν ναὸν δὲν εἰσ' ἐτοιμασμένη;
Ἐνδιδου, σπεῦσε· τὰς στιγμὰς μετρῶ ἐν ἀγωνίᾳ.
Τὸν στολισμόν σου!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Θὰ διθῆ κ' εἰς τοῦτο εὐκαιρία.

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

"Α, ὅχι,
(Ἐμβαίνει ἐπηρέτης.)

Τί ζητεῖς; ἔστι;

ΓΗΠΗΡΕΤΗΣ.

Εἶς ζηθρωπὸς πλανήτης,
Αύδεντα! εἰς προσκυνήτης, ἡ μᾶλλον ψωμαζήτης,
Ζητεῖ, ως λέγει, ἄσυλον.

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

'Ἐπαλτον παρουσία!
Μὲ τὸν φιλοξενούμενον ἐμβαίν' ἡ εὐτυχία,
Ἄς ἔλθῃ.— Ποιας ἔξωθεν μὲ φέρεις ἄγγελίας;
Τί γίνεται δὲ ἀρχηγὸς τῆς φοιτερᾶς ληστείας,
Οστις πληροῖ τὰ δάση μου ἀναστατῶν ἡ καίων;

ΓΗΠΗΡΕΤΗΣ.

"Α, δὲ Ἐρυνάνης, τῶν βούνων ἐξελιπεν δέλεω,
Ως νὰ μὴν ἡτον!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Οῦμοι!

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

Πῶς;

ΓΗΠΗΡΕΤΗΣ.

'Εγάθι' ἡ στρατία του
Ο βασιλεὺς ἰγνηλατεῖ αὐτὸς τὰ βήματα του
Ἡ κεφαλὴ του χίλια φλωρία κηρυγμένα!
Πλὴν, λέγουν, ἔπειτε νεκρός.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Νεκρός, χωρὶς ἀμέγα,

Ἐρνάνη!

'ΡΟΤΗ ΣΙΛΒΑΣ.

Δέξα τῷ θεῷ! νεκρές δὲ ταρκίας!
Ημέρα, φίλη μου, χαρᾶς, ημέρα εὐτυχίας...

Κοσμήσου πλέον, τάχυνε, λατρεία, καύγημά μου!
Εἶναι πανήγυρις διπλῆ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Τὰ μαῦρα νυμφικά μου!
(Ἐξέρχεται.)

'ΡΟΥΓΙ ΣΙΛΒΑΣ.

Τὰ δῶρά μου τὰ νυμφικά εὐθὺς εἰς τὴν ίδιαν.
(Κάθηται.)

Τὴν θέλω χρυσοστόλιστον ὡς ἄλλην Παναγίαν,
Κ' ἐμπρὸς εἰς τόσα δῶρά μου κ' εἰς τὸ γλυκύ της ὅμμα
Νὰ κλίνῃ γόνου θαυμαστοῦ καὶ ἀσκητῆς ἀκόμα.
Ἄλλ' δ' πτωχὸς προσκυνητής, δὲ θέλων σκέπην κλίνης,
Εἰπε νὰ ἔλθῃ, ζήτει τὸν συγγνώμην, μὴ βραδύνῃ.
(Ο ὑπηρέτης ἔκέρχεται.)

ΕΚΕΙΝΗ.

Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυγρὸς παρεδίτης,
Ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀνάπαυσιν θέλων,
Οταν εἴδον ἐμπρὸς μου νὰ λάμψῃ δὲ μορφὴ της:
Ἡτον ὥλη συμπάθεια, ὥλη γλυκύτης
Ἡ ώραί διδελφή τῶν ἀγγέλων.

Ἐν φένη δέδος μου κρημνῶν ἀνοδία,
Καὶ μακρὸν θελλώδης ἔριζων καὶ μέλας,
Ἐμειδίασε, κ' αἰφνῆς τὸ πᾶν ἐμειδία,
Κ' ἐκεβλάστησαν ἕαρος ἄνθη, κ' εὐδία
Διετέκδοσ' εὐθὺς τὰς θυέλλας.

Περιθέλεπων τὸν κόσμον, σθεστὸν εἰχον βλέψαμα,
Καὶ ήν πέρικ μου σκότος, ἀχλὺς ήν ἐμπρός μου.
Ἄλλὰ ἔνευστ ἔκεινη, καὶ μὲν ἐδεινοὶ ήρέμα,
Καὶ τὰς φλέβας μου ζέσιν δέξευσεν αἷμα,
Κ' ἐφωτίσθη δὲ ὅψις τοῦ κόσμου.

Ἡτον ἄχρουν τὸ πᾶν, καὶ σκιὰ δειθρία
Ἐπερέπετο ἄνωθεν μαύρων ἀδύστων.
Ἄλλὰ ὅταν τὴν εἶδα, σεμνῶς ἡρυθρία,
Καὶ ἐέσφη δὲ σις, κ' ἐέσφη αιθρία
Ἡ αὔγη εἰς χρυσὸν καὶ εἰς βύσσον.

Ἡτον ὅτε τὴν πλάσιν μελῶν κακοφύνων,
Κρωμῶν μίσους καὶ ἔριδος ἤκουον πλήρη.
Ως δὲ ἔκεινη τὰ γείλη διέτελλε μόνον,
Μουσικῶν δὲ ψυχῆς μου ἐμέθυε τόνων,
Ἀρμονίας τὸ πᾶν ἐπλημμύρει.

Εἰς κωφὸν οὐρανὸν, κ' εἰς γῆν, τόπων δικρύων,
Ἀπογνῶσεως βλέψμ' ἀδρανὲς περιάγων,
Γλυκὺ δάκρυ εἰς τὸ ὅμμα της εἰδὲ ἀναθέσων.
Ἡν ἀδάμας ἐλέους, κ' ἐστάλαξε λύνον
Τῆς νεκρᾶς μου καρδίας τὸν πάγον.

Γλη, ἔλεγον, εἶναι τὸ πᾶν, δην ποικίλην
Σπειρί δὲ τύχη τυφλή, καὶ δὲ θάνατος δρέπει
Τοῦ μετώπου της ὅμως ίδων τὴν καμπύλην,
Νέον κόσμον γεθάνθην, γεθάνθην τὴν ὅλην
Νοῦς ὑπέρτερος δὲ δέπει.

Ποῦ μὲ φέρ' δὲ δόδες τῆς ζωῆς δὲ μονήρης,
Ποῦ δὲ ἥρωτων κ' ἡπλώθη τὸ λάμπον τῆς ὁμμα.
Οἱ βαθεῖς διθαλμοὶ τῆς φωτὸς ἥσταν πλήρεις,
Καὶ δεκτίνων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα "Ιρις
Τὸ οὐράνιον μ' ἔδειξε δῶμα.

Πανταχοῦ ἀνοικτοὶ μοὶ προσέχαινον τάφοι,
Καὶ διάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον
Εἴχον πένθος ἐντός μου, ἐπόταν ἐστράφη,
Κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν διθαλμῶν τῆς ἐγράψη
Οιώδης διθανάτων ἐλπίδων.

Ζωῆς οὕτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,

Καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
Ως ἀκτίς φωτεινὴ τὴν ζωὴν μου ἐπέρχεται,
Καὶ μοὶ ἥτον αὐτὴ τοῦ φωτὸς γλυκυτέρη,
Ἡ ώραί διδελφή τῶν ἀγγέλων.

'ΑΛ. 'Ρ. 'ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Η ΜΥΡΤΩ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ.

Ἡ Μύρτω ἔχει τῆς αὐγῆς τὴν λάμψι καὶ τὴν χάριν.
Σὰν νύχτα μοιάζει μὲ γλωμὸς δὲ δάφνη μου φεγγάρι.
Ἡ Μύρτω τρέχει τῆς ζωῆς λουλούδι: νὰ μαριστῇ,
Ἡ δάλλη στέκει ἀκίνητη σὲ τάφου κυπαρίσσι.
Κι' ὅταν δὲ πρώτη ἐρωτικὸς τραγοῦδι ψιθυρίζῃ
Τραγοῦδη δὲ δάλλη θιλερόδ, παράξενο ἀρχίζει.

Μ' ἐλπίδης βλέπει τὸ οὐράνιον δὲ Μύρτω μου τὸ γρῶμα,
Ἡ δάφνη βλέπει ἄφωνη τῆς γῆς τὸ μαύρο χῶμα,
Κι' δόλοι τῆς προσκόνονται νεκρὸς σὰν διαβαλην.
Μὲ τὴν χαρά της δὲ Μύρτω τὴν νειστή μας τρελλαῖνε,
Καὶ πάλι τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη μας χαρίζει,
Ὀποῦ τὸ μαύρο φέρεμα τῆς δάφνης ἔξεριζε: . . .

Θλιψμένη πούλια τὰ μαλλιά τῆς δάφνης ἀντικρύζει,
Μὲ τὴ δρισοῦλα τῆς αὐγῆς δὲ Μύρτω τὰ χτενίζει
Καὶ μέσα σταῖς τριανταφυλλαῖς σὰν κέφυρος δακαίνει.
Σὲ μῆνα πέρτερος ἄγωστο δὲ δάφνη λυπημένη,
Κι' ἀκούει τὸ παράπονο ποῦ γύνει τὸ τρυγόνι,
Ὀταν στὸ λόγχο δὲ Μύρτω μ' ἀηδόνια ἔφαντωνει.

Λέγουν τῆς Μύρτως «σ' ἀγαπῶ» κ' δὲ Μύρτω δὲν θυμώνει,
Τῆς δάφνης ὄμως δὲν τὸ εἰποῦν τὰ γέρια τῆς σταυρῶνει,
Κ' δὲ λυπημένη κεφαλὴ δύο τρεῖς φεραῖς κινεῖται,
Ωσὲν νὰ λέγῃ «Ἐρωτα ἀπὸ νεκρὴ ζητεῖτε . . .»
Αχ! Ἡ δαφνοῦλα γρήγορα τὸν ἥλιο τόνε χάνει.
— Οποιος δὲν θέλει ἔρωτα γυρεύει νὰ πεθάνη.—

Ἡ Μύρτω μέστα στὰ λευκὰ γιονάτοι κρίπτει κάλλη
Κ' ἔχει τὰ μάτια γαλανὰ σὰν θάλασσα, δὲ δάλλη
— Μαρυοντυμένος οὐρανὸς νέφη λευκὰ δὲ βάζει,—
Μέστα σὲ μαύρα σύννεφα τὴν λάμψι τῆς σκεπάζει.
Μαύρα τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ φρύδια, ὅλα μαύρα
Καὶ μαύρη καὶ δὲ σκέπη της ποῦ παιζει μὲ τὴν αὔρα.

Ἡ Μύρτω βλέπει δύνειρα γλυκὰ στὸ προστεφάλι.
Ονειροβλέπει ἔξυπνη καὶ θιλερόδ δὲ δάλλη.
Ἡ Μύρτω μ' ὅλα τοῦ χωριοῦ μιλεῖ τὰ παληκάρια,
Ἡ δάφνη μὲ τὰ σύννεφα καὶ τὸ ἄγρια χορτάρια.